
V náruči kanibala

Barbora Walterová Benešová

V noci jsem uslyšela prapodivné šátrání, jako by venku před naším stanem někdo nebo něco chodilo. Potom se ozvaly ohlušující rány a nakonec i hlasitý mužský křik. Najednou někdo roztrhl plátno stanu. Neroztáhl jen zip, ale něčím ostrým ho doslova rozpáral. Zamžourala jsem rozespale do tmy, protože mi vůbec nedocházelo, co se děje. Danny ještě tvrdě spal. Probudily ho až výkřiky polonahých domorodců, kteří nás spoutali a surově tahali z našeho plátěného příbytku.

„Kdo jste? Co chcete?“ křičela jsem, snažila jsem se tím bránit, ale nikdo mě neposlouchal. „Slyšeli jste? Co chcete?“ opakovala jsem pořád dokola, ale nakonec jsem dopadla jako všichni ostatní. Strčili mi do pusy roubík a já už ze sebe nedokázala vydat ani hlásku.

Domorodci se mezi sebou na něčem domlouvali, ale já jim nerozuměla ani jediné slovo. Svázali mě silnými provazy kolem kotníků a kolem zápěstí, potom mezi oky protáhli silnou kládu a hodili si mě na ramena. Visela jsem tam jako kus nějakého dobytka. Viděla jsem, že přede mnou a za mnou jdou další polonazí černoši, kteří na stejných kládách nesou všechny moje přátele. Bylo nás šest, takže jim nikdo neunikl. Všichni měli roubík v ústech jako já, proto nikdo nemohl křičet o pomoc. Pomyslela jsem si, že by nám to ani tak nepomohlo. Nikdo by nás tady v tom hustém pralese mnoho kilometrů daleko od nejbližší civilizace neslyšel. Jak to jen Vaška napadlo, že pojedeme sem do té pustiny? Copak vážně netušil, že nás tady můžou přepadnout domorodci?

Nesli nás na kládách docela dlouho, ani jsem nevnímala čas. Když už jsem myslela, že mám ruce a nohy úplně vytahané, otevřela se před námi

nějaká vesnice. Byla dost zvláštní, její domy byly vystavěné v korunách vysokých stromů a všude kolem pobíhali muži. Nebyly tu žádné ženy ani děti. Pohodili mě na zem i s tou kládou, na které mě přinesli, a vedle mě odhodili další zajatce. Všichni byli moji přátelé. Těsně vedle ležela Katka, která měla snad ještě větší roubík v ústech než já. Všimla jsem si, že je šíleně vyděšená, hrůza a strach jí přímo tryskaly z očí. Ti cizí muži mě odvázáli a hodili do dřevěné klece, jejíž mříže byly až příliš silně přivázané k sobě. Otočila jsem znaveně hlavu na stranu a všimla si, že za mnou leží Daniel. Oči měl zavřené a mě napadlo, že je omráčený.

„Danny, Danny!“ pokusila jsem se jím zatřást, ale nereagoval. Políbila jsem ho na umazaná ústa. Zřejmě se bránil, a proto ho udeřili něčím do hlavy. „Danny,“ zkusila jsem ho znovu oslovit a on konečně lehce otevřel oteklé oči.

„Anet,“ oslovil mě těžce.

„Danny, jsi v pořádku, láska moje?“ snažila jsem se k němu připlížit blíž.

„Nic mi není,“ ujišťoval mě.

„Měla jsem hrozný strach,“ přiznala jsem se s pláčem.

„A co ostatní?“ snažil se ohlédnout za sebe. Podívala jsem se za něj, byli jsme tady všichni.

Všech šest pražských vysokoškoláků bylo v jediné kleci tak, jak si to domorodci přáli. Všichni jsme měli spoutaná zápěstí a kotníky k sobě nějakými starověkými provazy. Napadlo mě, že se mi to všechno jenom zdá, ale na to, aby to byl pouhý sen, byly provazy kolem rukou a nohou uvázané až příliš těsně.

„Adriano,“ otočila jsem se na druhou stranu. Moje nejlepší kamarádka byla sice při vědomí, ale úplně mimo. Strašně se bála a z očí jí tekly velké slzy.

„Anet, někdo nás zachrání,“ ujišťovala mě. „Někdo nás najde.“ Zřejmě tomu sama doopravdy věřila.

Ale já dobře věděla, že není nikdo, kdo by nás odsud mohl vysvobodit. Tam venku nezůstal nikdo, kdo by alespoň věděl, kde teď jsme. Nikomu jsme neřekli, že jdeme sem do pralesa. Proč by nás hledali zrovna tady?

Domorodci nás do té těsné klece zavřeli všechny najednou a potom si šli v klidu lehnout. Chovali se, jako kdyby chytili nějaké kance nebo srnky nebo cokoli, co žije běžně v lese, a ne živé lidské bytosti. Celou noc nás nechali namačkané v jedné ubohé stísněné klínce a nevěnovali nám žádnou

pozornost. Bojovníci zalezli do svých dřevěných domů vyrobených z větví vysoko v korunách stromů a potom se už všude rozhostilo ticho.

„Danny, Danny,“ snažila jsem se znovu probrat svého přítele. „Musíme něco udělat. Musíme se odsud dostat.“

Nakonec se po chvíli probral a pokusil se posadit, ale z hlavy mu odkapávala krev. Došlo mi, že ho opravdu museli něčím pořádně praštit do hlavy, jinak by přece nemohl být takhle mimo. Katka seděla v koutě klece a useдавě plakala. Vlastně až do svítání vůbec nepřestala a mně to už po chvíli začalo lézt silně na nervy.

Snažila jsem se lomcovat se zamčenou brankou, pokoušela jsem se ji vykopnout, ale všechny moje snahy byly naprosto marné. Nic nepomáhalo, nic nezabíralo. Byli jsme tu prostě zavření a jedině, co jsme mohli dělat, bylo čekat, až přijdou a budou si s námi dělat naprosto, co chtějí.

Daniel se se mnou snažil kopat do zaklíněných dveří našeho vězení, ale všechny pokusy byly zbytečné.

„Je to k ničemu,“ vzdal se svých snah těsně před tím, než začalo doopravdy svítat. „Odsud se nedostaneme.“

„Nevzdávej to, Danny,“ povzbuzovala jsem ho pořád s notnou dávkou naděje.

„Anet,“ chytil mě svýma svázanýma rukama za levé předloktí. „Přestaň! Odsud se už nedostaneme.“

„Chceš to vzdát?“ obořila jsem se na něj.

„Je to zbytečné,“ ozval se ze vzdálenějšího rohu odevzdaně Vašek.

„A co chcete dělat?“ rozkřičela jsem se.

„Musíme počkat, až přijdou a otevřou tu bránu, pak se můžeme pokusit bránit,“ vložil se do rozhovoru i Jirka. „Dřív to půjde jen velmi těžko.“

Nechala jsem se přesvědčit, seděla jsem na zadku a čekala, až bojovníci toho divného kmene přijdou a otevřou nám naše vězení.

Přišli. Něco na nás pokřikovali svým mateřským jazykem, ale nerozuměli jsme jim ani slovo. Vypadalo to, jako by se na něčem dohadovali. Nakonec otevřeli malou branku a vytáhli ven Jirku. Pečlivě za ním zase zastrčili západku, na kterou jsme zevnitř nedosáhli. Položili ho na velký plochý kámen a přivázali dlouhými provazy. Teprve teď se probrala Adriana a začala naříkat a prosit za svého přítele. Volala o pomoc, potom vzývala všechny svaté a hlavou děsivě tloukla o mříže.

„Nechte ho, prosím, nechte ho být,“ prosila, naříkala a hlasitě plakala.

Rozhlédla jsem se pozorně kolem sebe a došlo mi, že naše klec stojí na malém náměstí jejich zvláštní vesnice. Ten plochý kámen u velikého ohniště, kam Jirku uvázali, musí být jistě jakýsi oltář. Jak slunce vystupovalo nad obzor, byly stále viditelnější krvavé skvrny na tom šedivém obelisku, kde právě v tuto chvíli ležel jeden z mých přátel. Adriana nepřestala naříkat a prosit. Zato já úporně přemýšlela, jak bychom se z jejich spárů mohli vůbec zachránit.

Jenže mě nic nenapadlo.

„Prosím, pusťte ho!“ řvala Adriana, když se k němu blížila banda polonahých domorodců s nabroušenými kopími. Tančili, zpívali a pohupovali se do rytmu nějaké prapodivné písničky. Adriana byla jako šílená, vztekle lomcovala dřevěnou mříží a ječela jako siréna. Její hrozné výkřiky mi doslova rvaly uši, ale já nebyla schopná ze sebe vydat ani hlásku. Přitom jsem celou tu hrůzu měla přímo před sebou. Na rozdíl od Katky, která jen plakala a hlavu schovala mezi kolena. Potom se mi mezi pralesními lidmi otevřel výhled na Jirku ležícího na obětním oltáři. V puse měl smotaný nějaký kus hadru, aby nemohl křičet, ale ten výraz, jaký jsem zachytila, se mi doslova vryl pod kůži. Měl rozšířené zorničky a snažil se všemožně vymanit ze svého uvěznění. Ale bohužel, provazy byly uvázané příliš těsně. Musel vědět, že umře, ale i tak se snažil bojovat ze všech svých sil.

Potom se v záři ranního slunce zablýskla čepel jednoho z kopí někoho v davu těch pomatenců. Ostří se s hlasitým svistem zabodlo přímo Jirkovi do hrudníku. Během vteřiny zůstal už jen prázdný pohled a temně rudá krev, která vytékala z rány na obětní oltář. Jediná dobře mířená rána přímo do srdce ukončila mladý život, před kterým ležela veliká budoucnost.

„Néééééééé!“ řvala Adriana z plných plic.

Snažila jsem se k ní došourat po zadku i se svázanými končetinami, abych ji mohla alespoň lehce obejmout. Aby věděla, že na to tady není sama.

„Adri, no tak, bude to dobrý,“ tišila jsem ji a tiskla zmítající se kamarádku na svoje rameno.

„Proč to udělali?“ blekotala nesouvisle. „Proč to udělali zrovna jemu?“

„Bude to dobrý,“ slibovala jsem a snažila se ji kolébat jako malé dítě.

S hrůzou jsem si uvědomila, že vražedný obřad pralesních domorodců ještě zdaleka neskončil...